

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
XXXXXXXXX MEDLEMSBLAD XXXX

3die Serie. Nr. 20.

Juni 1923

Regensens 300 Aars Fødselsdag.

Lørdag den 30. Juni 1923.

Kl. 3 Em. Fest paa Universitetet (Solemnitetssalen).

Paaklædning: Festdragt.

Kl. 6 Em. Festmiddag for gamle Regensianere i Nimbs Restaurant.

Paaklædning: Tvangfri.

Kl. 9 Em. Gamle og nuværende Regensianere samles i henholdsvis Studiegaarden og Universitetsgaarden og gaar med Fakler til Regensen.

Derefter Sold paa Regensen.

Prisen for Deltagelse i Middag og Sold er sat til Kr. 25,00.

— — Sold alene — 5,00.

Deltagelse bedes anmeldt snarest muligt og senest Mandag d. 25. Juni til Hr. Boghandler A. Busck eller Skoleinspektør Bjørneboe, Forchhammersvej 14. Sammen med Anmeldelsen bedes Betalingen for Festen indsendt.

Søndag den 1. Juli.

Lindegilde paa Regensen.

Kl. 7 Festmiddag paa Regensen.

Festspil.

Lyrisk Drømmespil af Regensianeren, stud. mag. C. J. Weltzer, spillet af Regensianere, iscenesat af Skuespiller Torben Meyer.

Fra Kl. 10 Dans i Regensgaarden.

Adgang for gamle Regensianere til Middag og Bal Kr. 10,00.

Regensianersamfundets Bestyrelse retter en indtrængende Opfordring til alle gamle Regensianere, Medlemmer og Ikke-Medlemmer af Regensianersamfundet, om at melde sig til Festen og derved bidrage til at kaste Glans over vor gamle Gaard og dens Festdag.

Bestyrelsen.

Udrløttertanker.

Ved en Sommerfest i Regensgaarden i Juni 1904 holdt en af Udfløtterne følgende Tale:

Kom nu Brødre, Studenter, Regensianere, Venner,
Sæt jer med mig under Linden, og hør et Øjeblik paa mig.
Endnu en liden Stund faar jeg Lov at dvæle iblandt jer,
End kan jeg drikke en daarende Drøm af et skummende Bæger,
End kan jeg leve en Nat med jer og synge om Glæden.
Stakket er Tiden kun, til Døden, den fæle, mig tager,
drager mig bort fra Solen og Somren, bort fra Regensen.
Hør da nu og forstaa jer Broders usalige Kvide,
Kun et Minut vil vi græde, om en Stund er vi fulde og glade.

Se den Sommer som svandt var skøn som en Sang om Solen,
Lys var Legen, vi legede her under Lindens Løvtag.
Glade sad vi mangel en Stund paa den stille Hybel,
Eller vi stred en tapper Dyst deroppe paa Salen,
Stred for den store alvorlige Sag: »Pip« eller »Gamle«.
Sig I bare derudenfor, at vi kævles om Smaating.
Vi herinde, vi ved, at det er det store Spørgsmaal,
det, der alene gør Skel og slaar Bro mellem Mænd paa Regensen:
Pip eller Gamle, Druk eller Dille, Dyd eller Daad.

Brødre, i tvende Aar har jeg nu gaaet herinde,
to Gange saa jeg Linden knoppes og blades og visne,
fire Klokkere valgte og væltedes i min Tid,
Schrøder fik fire Semestre endnu paa sin blakkede Bag,
Frederiksens Mave voksede to Gange fire Tommer,
Hundrede Tusinde Kopper Kaffe vel Portneren brygged,
Smørret hos Pallesen steg adskillige Øre paa Pundet.

Saa meget saa jeg herinde, og nu er Tiden da runden,
Solen er slukket og Somren forbi for mig og for andre.
Thi I forstaa mig jo nok: Sommeren, det er Regensen.
Lysere Tid leves der ikke, for den der er ung og glad. —
Tak da alle I Svende for den Leg vi legede sammen,
I som har Sommer endnu en Stund og kan flage i Lyset.
Hæv nu til Slut jert Bæger med mig, og brøl som I kan det:
Leve Solen og Somren og Glæden, Leve Regensen.

Kaj Bredsdorff.

En Première.

Det mest spændende Øjeblik under mit Ophold paa Regensen — et af de mest spændende i mit Liv — var den lille halve Time, da mit første og hidtil eneste dramatiske Arbejde gik over Scenen paa Regensens Læsestue — ved Fastelavnstider, saa vidt jeg mindes, i Aaret 1900.

Min forhenværende Kontubernal, Gunnar Glarbo, og jeg havde stukket Hovederne sammen og syltet en særdeles spinkel Intrige ind i saa mange Spydigheder som muligt om Regensliv i Almindelighed og vore mere fremtrædende Samtidige i Særdeleshed. Det var paa det Tidspunkt, da Alexis Jonsson var Regensens mest fremragende Komponist og Klavervirtuos, mens Møllerup jævnlig vækkede hele Gaardens Besætning med sit henrivende Violoncelspil Kl. 3 om Natten, og Holdts Sangstemme henrykkede endog den russiske Kejserinde; Goldmann var Materialist og en særdeles fremragende Kender af Bordets Glæder, Bay tolkede med Sympati Chamberlains Imperialisme og forsvarede mod den samlede Regens Englands Erobring af Boerstaterne; der førtes voldsomme Kampe, om der paa Læsesalen skulde holdes lutter anstændige Blade, eller om der ogsaa burde holdes et Par af mere tvivlsom Karakter; jeg selv kæmpede som en Løve for Anstændigheden, men led et afgjort Nederlag; det var paa den Tid, da Carl Ewald med sin høje Hat foretog sine navnkundige Interviews og fandt en ivrig Beundrer i Rafael, født Petersen; det var i hine fjærne Oldtidsdage, da Stipendiebestyrelsen afslog et Ønske fra Regensianerne om et Cykleskur, hvilket bør være den nuværende Bestyrelse en Advarsel, naar der andrages om Garage og Hangar); det var fremdeles i hin Tid, da »Folkedans« under Otterstrøms Ledelse og under stærk Impuls fra Broderfolket hinsides Sundet rasede i alle Københavns Cirkler, ogsaa paa Regensen, mens Anders Diemer i øvrigt var Skandinavismens kaarne Bannerfører.

Stykket, der paa Programmet bar Titlen »Det fortabte Faar« efter en Klædejøde, som jævnlig aflagde Besøg paa Gaarden, var altsaa blevet instuderet med samt sine Sange og Balletnumre. H. F. Jørgensen var stud. theol. Søren Aaby; A. V. Jensen var stud. jur. Niels Søndergaard, Buch Petersen Klædejøden Levi og Gunnar Glarbo var en henrivende Frk. Nicoline Petersen. Jeg selv stod i Kulisserne; ingen debuterende Forfatter, der første Gang faar et Skuespil opført paa Det kgl. Theater, kan have været i større Spænding og Sjælønød; det forekom mig, at Tæppet faldt paa et rent forkert Tidspunkt, og det var mig helt uforstaaeligt, at Tilskuerne begyndte at klappe i Stedet for at pibe. Ja, ikke en Gang nogle velvillige og anerkendende Ord af Smagsdommeren Goldmann kunde bringe mig ud over min Fornemmelse af totalt Nederlag. Mit Mod til dramatisk Produktion var knækket for stedse, — eller maaske min Aare var udtømt. Men i Smug tager jeg stundom et gammelt Billede af mine Regens-kammerater ned af Væggen, kigger lidt paa Ansigterne, henter et lille bitte Hefte paa 24 Sider ud af min Reol og læser paa Titelsiden: Trykt som Manu-

skript. Det fortabte Faar eller Fra Læsestuen til Tre kroner af Huro. Regensen 1900. Og somme Tider læser jeg videre lige til Side 24. Jeg er formodentlig den eneste nulevende, der stundom fordyber sig i det 23-aarige dramatiske Arbejde.

Henrik Ussing.

De islandske Studenter og Regensen.

Indtil 1918, da Island blev adskilt fra Danmark, havde de islandske Studenter et Privilegium paa Regens- og Kommunitetsstipendiet, hvis oprindelige Statuter havde fastslaaet dette. I Begyndelsen havde dette været nødvendigt for at skaffe Island det nødvendige Antal akademisk uddannede, indfødte Embedsmænd. Efterhaanden som den voksende Udvikling i det 19. Aarhundrede ændrede Islands Forhold i saa mange Henseender, blev imidlertid dette Privilegiums Karakter noget anderledes, end man fra først af rimeligvis havde tænkt sig. De islandske Studenter's Antal steg nemlig ganske betydelig, og man kan ikke undre sig over, at i den danske akademiske Verden føltes det efterhaanden som en Uretfærdighed, at en hel Del Islændere, maaske 12—14 aarlig, skulde i Kraft af deres Privilegium faa en saa stor Studieunderstøttelse i 4 Aar, uanset om de var dygtige eller ikke, medens Regens- og Kommunitetsstipendiet ellers kun blev givet til særlig dygtige og desuden trængende Studenter. Dette var en af Grundene til, at i de sidste Aartier Privilegiet bestod, var det alt andet end populært i den danske Studenterverden. Men man var ingenlunde blind for, at det politisk og kulturelt havde en hel Del at sige, at saa godt som hele Islands akademiske Ungdom, forsaavidt den søgte en højere Uddannelse udenfor sit eget Land, kom til at søge den netop ved Københavns Universitet, og det var da heller ikke de danske Autoriteter, som ønskede Stipendiet ophævet, men Islænderne selv, der i Erkendelse af, at Stipendiet var blevet upopulært og i Virkeligheden ikke længer svarede til de helt ændrede Forhold, foreslog dets Ophævelse, saaledes at de islandske Studenter med Hensyn til dette og Stipendier overhovedet stilles paa lige Fod med deres danske Kolleger ved Københavns Universitet. Ganske vist vil dette føre til, at den isl. akademiske Verden bliver mere uensartet i sin Dannelse, en Del af den vil studere i Tyskland, andre i Norge, Sverrig, Amerika, Skotland og England —, Antallet af dem, der bliver paavirket paa denne Maade af dansk Kultur, vil nødvendigvis blive meget færre end hidtil, men nogle vil der dog altid være, især Polyteknikere. Og naturligvis er det et Spørgsmaal, om Island alt i alt vinder eller taber derved. Men til dem, som mener, at Islændernes Studieophold altid betød en dybere Forstaaelse af Danmark og Sympati for det kulturelt højere staaende Broderfolk, i hvis Midte de søgte deres Uddannelse, saa bør det siges som sandt er, at dette kun undertiden, men ingenlunde altid, var Tilfældet. For mangan Islænder er igen rejst

bort herfra og hjem til sit Fædreland uden at kende noget videre til meget af det bedste og fineste i dansk Kultur. Han har været henvist til sine Studiekammerater, — en Del gode og en Del daarlige — maaske ogsaa til tilfældige Pensionsbekendskaber, — og ofte, altfor ofte, har han ikke lært et eneste kultiveret dansk Hjem at kende. Og han er vendt tilbage til Island med en Følelse af, at her i Grunden kun var ringe Sympati for vort lille Folk, at vi i det hele kun taaltos af politiske Grunde, og at de fleste Danske i deres Hjerter betragtede os som Halvbarbarer. Netop København med denne Bys mere og mere fremtrædende internationale Karakter, det specifikt københavnske lette og lidt forsorne Gemyt, virkede saa fremmedartet paa Islænderen. Han følte ofte et Dyb mellem denne Befolkning og dens Tænkemaade og sig selv. — Men de Islændere, der, som Forfatteren til disse Linier, allerede i deres Studentertid fik Adgang til højt kultiverede danske Hjem, og der blev modtaget med en Hjertelighed og Gæstfrihed, der søgte sin Lige, de fik et helt andet Indtryk af Danmark, ikke mindst naar de saa ogsaa kom ud paa Landet og lærte den danske Landalmue at kende. Og vil man her i Landet virkelig gøre sit til at fremelske et godt og hjerteligt Forhold til Island, saa er det mit Raad, at man her vil gribe til det gamle og prøvede Middel: aabne Hjemmene for de unge Islændere. Gode Hjem skaber gode Venner.

For de fleste islandske Studenter var Regensen (Gaarden, isl. *Garður*, hed den altid), i lange Tider et Hjem eller et Surrogat for et Hjem. Kun forholdsvis faa — i Reglen i de sidste Aar 4 om Aaret, fik Bolig inde paa selve Gaarden — de andre fik Boligen erstattet ved en Huslejegodtgørelse. Men hele den islandske Studenterkoloni betragtede det omtrent som en Selvfølge at de havde Lov til at færdes ligesaa meget derinde som Regensianerne selv, og dette gik undertiden ud over de islandske Regensianere, i hvis Værelser der stadig var et Rykind af deres udenfor Regensen boende Landsmænd. Der var derfor mange Islændere, som nødig vilde bo paa Regensen, af Frygt for at blive forstyrret altfor meget af de idelige Besøg. Men iøvrigt kunde man godt, hvis man optraadte lidt fast overfor sine Gæster, skaffe sig fornøden Arbejdsro. Jeg og min Kontubernal fandt en Gang paa at aflaase vor Dør. Det nyttede ikke noget — Regensens Nøgler var ens og man brød indtil os. Jeg erindrer, at vi engang halvt i Spøg og halvt i Alvor maatte smide nogle paatrængende Gæster ud. Ogsaa af denne Grund foretrak Islændere, som vilde læse, ofte at bo med danske Kontubernaler — saa blev de meget mindre forstyrrede af deres Landsmænd. Disse Studenter kom da netop ogsaa ofte til at leve sig mere sammen med deres danske Kammerater, hvad der selvfølgelig som oftest kun var godt for dem og i alle Tilfælde udvidede deres Synskreds. Saaledes gik det mig selv og min Landsmand og første Kontubernal. Vi kom udmærket ud af det sammen, men da vi havde boet paa Regensen $1\frac{1}{2}$ Aar søgte vi ny Værelser og fik begge danske Kontubernaler; — jeg fik forøvrigt ret hurtig Eneværelse, som jo nu er gennemført overalt. Og vi var enige om bagefter, at vi havde handlet klogt.

Men dette, at Regensen saaledes var bleven de isl. Studenters faste Borg, betød nu alligevel ikke saa lidt. Jeg husker godt fra mine unge Dage lange Drøftelser om et og andet oppe paa vore Værelser og under Linden ved en Kop Kaffe om alt, hvad der interesserede os. Der var en vis Tradition over de isl. Akademikere i København, og den maatte holdes i Ære. Vi glemte ikke, at det var fra denne Kres af islandske Regensianere, at Islands aandelige Genfødsel i det 18. og 19. Aarhundrede skrev sig. Fra Eggert Ólafsson og Hannes Finnsson i det 18. Aarh., fra Jónas Hallgrímsson, Konráð Gíslason og Tómas Sæmundsson i det 19. Aarh., de Mænd, der genrejste vort Sprog og vor Nationalitetsfølelse, og ikke mindst fra Islands største Søn i det 19. Aarh., Jón Sigurðsson, førte der mange og fine Traade til alle de unge islandske Hjerter. Ligesom disse Mænd havde virket her i København, vilde vi ogsaa virke. I deres Fodspor vilde vi gaa. Vi vilde lære alt, hvad der var at lære af godt her. Men vi vilde udnytte vor Lærdom til Islands Fordel og Ære. Og vi vilde være Islændere først og fremmest.

I de tidligere Aarhundreder føltes Nationalitetsforskellen næppe saa meget som i det 19. Aarhundredes sidste Halvdel. Islandske Studenter kæmpede tappert sammen med deres danske Kammerater paa Københavns Volde imod Svensken og deltog som frivillige i de slesvigske Krige. Og dog har man ogsaa fra tidligere Tid Efterretninger om Rivninger, — Slagsmaal og Dueller i det 18. Aarh. udenfor Byens Porte, Stiklerier og Skænden i det 19., efter at Vaabnene var henlagte. Medens Norge var forenet med Danmark holdt de islandske og norske Studenter paa Regensen ofte sammen mod deres danske Kammerater, senere saa man ofte, at Islændere og Jyder fortrinsvis søgte Kammeratskab mod Københavnerne. Dog var der her naturligvis Undtagelser. De fleste islandske Regensianere droges efterhaanden ind i Regenslivet, især gjaldt dette de ældre; en isl. Student kunde jo bo paa Gaarden indtil 4 Aar, medens for de fleste danske Studenter 2½ Aar var et Maksimum. Vækkerforeningerne og Regensens andre Klubber og Koterier havde altid enkelte Islændere som Medlemmer. I min Tid var de fleste Islændere Medlemmer af »Den gamle Vækkerforening« — et Par Theologer meldte sig ind i »Pip« og maatte høre meget ilde derfor af deres Landsmænd. Da Forfatningskampen i Christian IX's Regeringstid lagde Beslag paa Sindene, naaede dens Bølger ogsaa ind til Regensen. Islænderne var naturligvis radikale, saa godt som alle, og da Georg Brandes kom frem, sluttede de fleste Islændere sig til hans Faner. Enkelte blev herved dragne til at interessere sig mere for dansk aandelig Liv og Kultur end deres Landsmænd almindelig plejede at gøre, og dette har senere som bekendt sat sit Præg paa vor Litteratur (Hafstein, G. Pálsson, Kvaran). Ogsaa i Regenslivet mærkedes den forøgede Interesse. Saa vidt jeg ved er dog kun en enkelt Islænder, Klemens Jónsson (den nuværende Minister) naaet frem til at blive Klokker.

Forholdet mellem de islandske og danske Regensianere var i min Tid i det hele ganske udmærket, især naturligvis for de mere selskabelig anlagte Islændere. Jeg tror, at i Grunden var der ikke en eneste Islænder, som ikke øn-

skede at gøre Bekendtskaber. Men vi stødte ogsaa af og til, især i Begyndelsen, paa ikke saa lidt Fordomme og mærkelige Forestillinger om os og vort Land. Det kan jo falde saaledes, at Skyggerne fra Fortiden af og til formørker Nutiden. Vrangforestillingerne var ikke altid daarlige. I lange Tider, helt ned til Halvfjerdserne i det 19. Aarh. havde Islænderne saaledes Ry for at være særlig stive Latinere — og dette Ry levede tildels videre selv efter at Latinkundskaben i Island var sunken ned paa samme Niveau som i Danmark eller endog lavere. I Drikfældigheds- og Slagsmaalsperioden i det 19. Aarh.'s Midte og ned til Firserne fik de islandske Studenter Ry for at være første Klasses Svirebrødre og vældige Kæmper i Slagsmaal. Jeg kan ikke rose mig og mine Samtidige for Dygtighed i disse Ting. Men et Gran af Sandhed laa der som Grundlag for dette Rygte. Sagen er den, at i tidligere Tider var de islandske Studenter som Regel noget ældre end deres danske Kammerater. De var derfor ofte mere fysisk udviklede, og desuden mere hærdede ved strengt legemligt Arbejde i fri Luft, paa Søen, ved Høslætten og Faarepasningen, end de fleste danske Købstadstudenter, og deres Nerver kunde derfor taale en hel Del mere Spiritus uden at bringes ud af Ligevægt. Men i Nutiden gælder dette ikke i samme Grad, — og jeg tvivler paa, om man i de sidste Decennier kan paavise nogen nævneværdig Forskel paa islandske og danske Studenter m. H. t. fysisk Udvikling, idet den stærke Sportsinteresse, som findes i den danske Studenterverden, har genoprettet Balancen.

Der var mere Enhedspræg over de isl. Studenter end over de danske, hvilket tildels skyldtes den Omstændighed, at de alle kom fra en og samme Skole, Latinskolen i Reykjavik. Saalænge denne Skole bestod som Internat med faste hævdvundne Traditioner og et intimt Samliv mellem Disciplene indbyrdes, var dette Enhedspræg mere fremtrædende end senere. Men netop dette Enhedspræg bidrog til at fjerne de isl. Studenter som Helhed noget fra deres danske Kammerater, — disse følte Islænderne som noget for sig, Folk med en anden — og i de flestes Øjne lavere — Kultur. Og nu kan vi godt indrømme, at der m. H. t. den rent ydre, materielle Kultur fandtes der aldeles naturnødvendig enkelte isl. Studenter, som i den Henseende var alt andet end rigt udrustede. Kommunitetstipendiet lokkede ofte ludfattige Studenter hened, som ved Slid og Slæb have arbejdet sig frem til en Studentereksamen, og som i deres Naivitet troede, at de kunde klare den med Stipendiet alene. Ve dem, der forsøgte derpaa, kun meget faa kom sjælelig uskadte over det Eksperiment. — Der fandtes enkelte, som gjorde det, Ære være dem. Men de fleste maatte før eller senere forlade Studierne, hvis de da ikke var saa heldige med Tiden at faa lidt Ekstraarbejde eller Hjælp til Studiernes Fortsættelse. Men netop dette, at en Del af de isl. Studenter forlod Studierne, og at det var almindelig kendt, at en Del andre kun med største Møje kunde skaffe sig det nødtørftige, blev Skyld i mange haarde og uretfærdige Domme over de islandske Studenter i det hele taget. Ofte hørte jeg af danske Venner, at mine Landsmænd misbrugte Stipendiet. Jeg tog mig

engang for at undersøge — længe efter at jeg var kommen ud af Regensen — hvorledes det var gaaet islandske Kommunitetsalunner af mine Skolekammerater og andre, som jeg havde kendt i Tiden 1886—ca. 1900. Jeg fandt da, at af disse havde ganske vist en Del afbrudt deres Studier i København uden at tage Embedseksamen. Men jeg kendte Grundene til det for de flestes Vedkommende, og et Blik paa deres senere Livsbane har overbevist mig om, at de har handlet klogt. Nogle holdt op af Fattigdom, andre fordi de simpelthen opdagede, at Videnskab eller Fagstudier ikke laa for dem og at de burde forsøge sig i andre Retninger. Blandt disse eksamensløse Folk, som altsaa skulde være »gaaet i Hundene«, træffer jeg bekendte Forretningsmænd, Forfattere, Journalister, Bankfolk, — flere af dem meget ansete og dygtige, og med Indtægter, som overgaar, hvad der er opnaaet af mange af os skikkelige Mennesker med vor Embedseksamen i Orden. Og jeg tror ikke, man med Rette kan sige, at disse Mennesker — eller de isl. Studenter som Stand betragtet — har misbrugt Stipendiet. For man kan i en Verdensstad som København ogsaa lære en hel Del af andre Ting end Bøgerne, og sikkert er det, at alle har de der faaet Impulser og Spirer til meget, som paa forskellige Maader kan være kommet dem tilgode i Livet.

Over enkelte af de isl. Studenters Værelser, navnlig de fattigeres, var der undertiden et mere spartansk Præg end over deres danske Kammeraters. Der manglede Gaverne fra Mødre, Tanter og Kusiner, som vi med lidt Misundelse saa komme og hygge om de andre. Vore kvindelige Slægtninge var jo langt, langt borte. Jeg husker imidlertid fra min egen Regentid, at flere af os islandske Regensianere erstattede Billeder o. s. v. paa anden Maade, nemlig ved Bøger. I min Tid var der en islandsk Student, der var Regensens ivrigste Bogsamler, og ejede et — relativt set — ret anseligt Bibliotek, langt ud over, hvad hans økonomiske Forhold tillod. Men jeg vidste ogsaa om Vedkommende, at han ofte lod være at spise Middagsmad for at købe Bøger. En Del fik Mad hjemmefra, som saa opbevarede i de lukkede Skabe. Dette var en Kilde til megen daarlig Omtale, idet den af Islændere saa højt elskede »riklingur« (tørret Helleflynder, skaaren i Strimler) vakte berettiget Harme hos vore danske Kammerater ved dens daarlige Lugt. Men den smagte godt.

»Du lugter fælt, men dog jeg elsker dig«, blev der i sin Tid af et vittigt Hovede foreslaaet, at Mulattens Elskede i H. C. Andersens Stykke af samme Navn skulde udbryde. Denne Vits er ofte faldet mig ind, naar jeg har tænkt paa vor herlige Nationalspise, sund og delikat, et Styrkemiddel for Tænder og Nerver, og saa afskyet af dem, der ikke har prøvet den. Og der var flere af os, der ikke vovede at have »rikling« i sit Madskab for at de ikke skulde faa Ry for at stinke.

Skulde jeg forsøge paa at nævne enkelte karakteristiske Egenskaber for alle isl. Studenter i min Tid, maatte det først og fremmest være deres Interesse for Skakspil, Idræt, Bade og Musik. Skakspillere var vi saa godt som alle sammen; om Sommeren spaserede vi saa flere Aftener om Ugen ud paa Nørrefælled

og spillede Langbold, og tog hver Dag ud paa Helgoland for at tage Søbade. Vi maatte af og til høre, at nogle af vore danske Kammerater klagede over, at de ikke kunde komme til i Badekamret (den Gang kun et) om Morgen, da det altid var optaget af os. Musik, navnlig Kvartetsang, dyrkede flere af os, og i Regensens Sangforening fik vi Lejlighed til at gøre nærmere Bekendtskab med musikinteresserede danske Kammerater.

Men Tiderne ændres — og vi med. Og nu er Islændernes Saga paa Regensen sluttet. Regensen er bleven anderledes, fri for dette ejendommelige, fremmede Element. Den er bleven mere homogen, mere dansk, mere national — men mindre nordisk, mindre interessant. Den har vundet i Dybde, — maaske vundet i Indsyn — men den har sikkert tabt i Udsyn og Vidsyn.

Sigfús Blöndal.

Regensianersamfundet.

Ved Siden af den ærværdige 300 Aars Jubilar er Regensianersamfundet kun at anse som en Aarsunge. Mærkeligt nok for Resten, at der skulde gaa saa lang Tid, før den Tanke opstod — eller i alt Fald, før den blev til Virkelighed, — at de gamle Regensianere skulde slutte sig sammen for at vedligeholde og genopriske Minderne fra Regenstiden. Først i Oktober n. A. kan Regensianersamfundet holde sin 20 Aars Fødselsdag. Om, hvorledes dette Samfund er blevet til, har i sin Tid nu afdøde Landsdommer G. Glarbo, der selv var Startens primus motor, berettet i »Regensen«.

Man kunde fristes til at spørge, om da ikke tidligere Slægtled af Regensianere har haft den samme Følelse som Samfundets Stiftere, Følelsen af, at »Sønnerne af den røde Gaard«, skønt adskilt fra hinanden i Tid og Sted, dog er knyttet sammen ved det fælles Hjems stærke Baand. Enhver Tvivl i saa Henseende maa imidlertid forstumme for den, der blot gennemblader de første Sider i Regensens Visebog, hvor man finder Zahles, Plougs, Hostrups, H. P. Holsts m. fl.'s Lovprisninger af Regensen, Regenslivet og Regensminderne. Vel har der vistnok til alle Tider været enkelte Regensalumner, der selv midt i dette Centrum for det frie og fornøjelige kammeratlige Samliv har dyrket deres Eneboertilbøjeligheder, og for hvem deres Regensbolig kun har været et Studerekammer, og Lyden af Kammeraternes glade Stemmer kun har været generende Støj. Men de udgør dog heldigvis kun et lille Mindretal, og om de til Gengæld har faaet mere ud af deres Studier end de andre, turde maaske være tvivlsomt.

Men selvom Minderne om Regenstiden er levende hos de fleste, der har oplevet denne Tid, vilde dog Ønsket om i Samvær med sine ældre og yngre Regensbrødre at genopfriske Erindringerne fra »Gaarden« vanskeligt kunne tilfredsstilles, hvis der ikke fandtes et Regensianersamfund. Nu har ganske vist de sidste Aartier bragt en saa frodig Vækst i Organisationslivet, at mange finder

den overdreven, og der er Tendenser til en vis Reaktion mod Overorganiseringen. Der er dog ingen Grund til, at denne Reaktion skulde gaa ud over Regensianersamfundet, som ikke stiller store Krav til sine Medlemmers Tid eller deres Pengepung, men som kun sætter sig til Opgave engang imellem at samle dem til et festligt, kammeratligt Samvær og ved Hjælp af Medlemsbladet at holde Forbindelsen vedlige, ogsaa for deres Vedkommende, som har vanskeligt ved at deltage i Festerne.

Saa ungt som Regensianersamfundet er, har det dog allerede en ganske smuk og indholdsrig Historie at se tilbage paa. Vi behøver blot at tænke paa saadanne Begivenheder som Samfundets første store Fest med den stemningsfulde Vekselsang mellem Regensianeren (cand. theol. *Olaf Holdt*), og Linden eller den næste med Afsløringen af Kong Christian IV's levende Statue (*Hakon Jørgensen*) og det kinesiske Gesandtskab, den store »Klokkerfest« i Septbr. 1915, hvor Provstekæden blev overrakt Professor *Julius Lassen*, eller endelig Afskedsfesten for sidstnævnte. For os af de yngre Aargange har det været en Oplevelse ved disse Fester og ved Generalforsamlingerne i Samfundet at stifte Bekendtskab med mange elskværdige og fornøjelige Regensianere af tildels meget gamle Aargange. Her skal kun nævnes enkelte Navne paa nogle af de afdøde som Professor *Rasmus Nielsen*, Overlærer *Mandix Schou*, Fuldmægtig *I. D. Sørensen*, Redaktør *Angelo Haase*, Overretssagfører *Rievers* og Viceprovst *Skouboe*.

Ogsaa Sammenkomster i mindre Format har Regensianersamfundet arrangeret. Der tænkes herved paa de Spilleaftener, som i de sidste Aar har været afholdt den første Lørdag i hver af Vintermaanederne, først i Biblioteket, senere i Læsestuen paa Regensen. Disse Aftener har vundet sig en trofast Kreds af Deltagere, repræsenterende alle Aldersklasser.

Det maa haabes, at den gjorte Begyndelse, der i disse Linier er skitseret i store Træk, maa efterfølges af en lang og straalende Fremtid for Regensianersamfundet, og at Tilslutningen til dette stadig maa vokse. Samfundet bør altid være Samlingspunktet for alle gamle Regensianere, for hvem Regensen er bleven mere end en Bolig, for hvem den er bleven

»..... den kære Gaard,
som gi'er os Ly i Ungdomstiden,
og som vi aldrig glemme siden
mens vi i Danmarks Have saar.«

Hjalmar V. Elmquist.

Regensianersamfundets ordinære Generalforsamling

afholdtes Lørdag den 5. Maj 1923 Kl. 8 paa Regensens Læsestue under Ledelse af Kontorchef *M. Løkkegaard*.

Da Formanden, Politinspektør *Hakon Jørgensen* var forhindret paa Grund af Bortrejse, aflagde Skoleinspektør *O. Bjørneboe* i hans Sted Beretning om Virksomheden. Han omtalte herunder Festen i Admiral Gjeddes Gaard med paafølgende Sold og Doktordisputats paa Regensens Læsestue samt de med stigende Tilslutning afholdte Spilleaftener den første Lørdag i hver Maaned. Hvervet som Redaktør af »Regensen« var overtaget af Prokurist *Kr. Müller*, og forhaabentlig vilde Medlemsbladet nu opleve en Renaissance. Efter en Omtale af Indsamlingen til Studentergaarden, hvilken Indsamling desværre ikke havde vakt Opmærksomhed hos Regensianersamfundets Medlemmer i saa stor Udstrækning som ønskeligt, gav han Meddelelser om Programmet for Festen den 30. Juni—1. Juli i Anledning af Regensens 300 Aars Jubilæum.

Kontorchef *Elmquist* fremlagde Regnskabet for den nylig afsluttede Indsamling til Professor Julius Lassens Mindelegat for Regensianere. Han opfordrede til at støtte Indsamlingen til Studentergaarden, saa at Regensianersamfundet kunde tilvejebringe de fornødne Midler til Værelse.

Man gik derefter over til Behandlingen af Regensianersamfundets Regnskab, som forelagdes af Kassereren, Overretssagfører *Oluf Petersen*, og som blev godkendt med Enstemmighed.

Paa Forslag af Overretssagfører *Ashjörn Smitt* genvalgtes den afgaaende Bestyrelse med Akklamation.

Det næste Punkt paa Dagordenen var Valg af Revisorer. Siden den foregaaende ordinære Generalforsamling var den ene af Revisorerne, fhv. Fuldmægtig *I. D. Sørensen*, afgaaet ved Døden. Skoleinspektør *Bjørneboe* mindedes ham under Forsamlingens Tilslutning for hans store Interesse for Regensianersamfundet, hans samvittighedsfulde Revision og hans personlige Elskværdighed. I hans Sted nyvalgtes Dommer *Finsen*, og Overretssagfører *G. Oppenheim* genvalgtes.

Sluttelig vedtoges et af Bestyrelsen stillet Forslag om at bevilge et Tilskud paa 200 Kr. til Jubilæumsfesten.

„Regensen gennem hundrede Aar“.

I Anledning af Jubilæet lader Universitetet udarbejde en Skildring af Regensens Historie i de sidste hundrede Aar. Udarbejdelsen er overdraget til Regensprovsten, Dr. phil. *Knud Fabricius*, hvem to yngre forhenværende Regensianere, cand. mag. *Povl Colding* og Adjunkt *Knud Kretschmer*, har bistaaet med Stoffets Indsamling. Værket er paa en Maade en Fortsættelse af *Reinhardts* Bog om Kommunitetets og Regensens Historie, der gaar til 1848, men man har dog til Udgangspunkt valgt 1818, da den store Reform af Kommunitetet og Regensen gennemførtes dette Aar, og Afsnittet 1818—1848 i *Reinhardts* Bog er ret summarisk behandlet. Værket er rigt illustreret og vil navnlig i den sidste Del bringe mange hidtil ukendte Billeder fra det daglige Liv paa Gaarden.